

Arrest

nr. 30 968 van 2 september 2009
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juni 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 24 maart 2004 het Rijk binnen en diende op 27 maart 2009 een tweede asielaanvraag in. Op 2 juni 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van de provincie Kunar afkomstig te zijn. Toen u twee jaar oud was, verhuisde u met uw moeder en oom naar Pakistan. Uw broers en vader werden voor uw geboorte al om het leven gebracht door de Russen. U heeft in Pakistan in de textielwinkel van uw oom gewerkt. Toen uw oom omwille van een overspelige relatie problemen kreeg met ene Khan Nawab, ontaardde dit in een bloedige vete. Uw oom sloeg op de vlucht en u werd in zijn plaats opgepakt door de Pakistaanse politie. Na uw vrijlating werd u door de mensen van Khan Nawab achtervolgd. In januari 2004 verliet u Pakistan en op 24/03/2004 vroeg u een eerste maal asiel aan in België. Het Commissariaat-generaal nam op 01/06/2004 een bevestigende beslissing van weigering van

verblijf. Op 03/05/2006 heeft de Raad van State uw beroep tegen deze beslissing verworpen. U heeft het arrest van de Raad van State evenwel niet afgewacht en u bent naar Groot-Brittannië gegaan. U verbleef er illegaal. In Lancashire leerde u Hamida Hussain kennen, een vrouw die van Pakistan afkomstig is en die de Britse nationaliteit heeft. U bent in november 2006 traditioneel met haar gehuwd. Jullie kregen samen een zoontje dat op 16/02/2008 geboren werd. Uit een eerste huwelijk heeft zij al twee kinderen. Na een inval in uw huis was u genoodzaakt asiel te vragen. Groot-Brittannië heeft u naar België gestuurd waar u op 27/03/2009 een tweede asielaanvraag heeft ingediend. U verklaart niet naar Afghanistan terug te kunnen gaan omdat de situatie daar onveilig is. Om die reden vraagt u de subsidiaire beschermingsstatus. U kan evenmin naar Pakistan waar u nog steeds dreigt te worden vervolgd door Khan Nawab of door de autoriteiten. Het is uw wens om met uw familie herenigd te worden. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u enkele documenten voor. Het betreft de geboorteakte van uw zoontje, de Britse paspoorten van uw kinderen, foto's van u en uw gezin in Engeland, documenten van het Britse Home Office en nog enkele documenten en bankkaarten die een bewijs vormen voor uw verblijf in Engeland.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal al op 01/06/2004 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf nam en daarbij opmerkte dat uw asielaanvraag bedrieglijk is. Er werd ondermeer verwezen naar diverse tegenstrijdigheden in uw verklaringen. Aan de problemen die u in Pakistan zou hebben gekend omwille van het overspel van uw oom kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht. U brengt geen enkel element aan dat deze eerdere appreciatie van het Commissariaat-generaal vermag te wijzigen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat zelfs uw identiteit geen vaststaand gegeven is. Heden geeft u aan dat u doorheen de eerste asielprocedure een valse identiteit heeft gebruikt. U verklaart dat u niet Shinwari Sadik, geboren in 1984 in Nangarhar, bent maar zegt nu dat in werkelijkheid uw naam Barakat Ali is, dat u in 1982 het levenslicht zag en dat u van de provincie Kunar afkomstig bent. Als het Commissariaat-generaal u vraagt waarom u bij uw eerste asielaanvraag een andere identiteit hanteerde, geeft u geen aanvaardbare uitleg (CGVS, p.3). U bent bovendien niet in het bezit van enig Afghaans of Pakistaans document dat uw identiteit kan staven wat het onmogelijk maakt om uw nieuwe verklaringen op waarachtigheid te checken.

Wat meer is, uit uw verklaringen is gebleken dat uw nieuwe identiteit allerm minst geloofwaardig is. Vooreerst en niet in het minst merkte het Commissariaat-generaal in de eerste weigeringsbeslissing al op dat aan uw beweerde Afghaanse origine ernstig kan worden getwijfeld. U bleek immers niet vertrouwd met enkele Afghaanse gebruiken en u verklaarde zelfs dat u helemaal niets van Afghanistan weet. Voor iemand die zegt zelf Afghaan te zijn en tussen Afghanen zou zijn opgegroeid, is zulks een bevreemdende vaststelling. Bij uw tweede asielaanvraag worden de twijfels bij uw Afghaanse nationaliteit alleen maar sterker. Zo kan u niet preciseren wanneer u Afghanistan zou hebben verlaten. Hoewel u tot op heden altijd heeft verklaard dat uw vader en twee broers in 1986 werden gedood en dat u vervolgens met uw moeder en oom naar Pakistan bent verhuisd, zegt u nu dat uw familieleden voor uw geboorte om het leven kwamen (CGVS, p.6). U zou op 01/01/1982 zijn geboren, zo zegt u nog (CGVS, p.4). Dat u de dood van uw vader en broers en uw daaropvolgend vertrek uit Afghanistan niet in de tijd kan situeren, roept vragen op. Overigens kan u op geen enkele manier preciseren hoe en waar zij om het leven zijn gekomen (CGVS, p.6). Verder lijkt u nauwelijks iets te weten over het leven van de Afghanen die in Pakistan zijn. U kent geen namen van vluchtelingenkampen (CGVS, p.5), u bent niet op de hoogte van het feit dat Afghaanse vluchtelingen zich konden registreren en u weet niet dat er vluchtelingenkaarten bestaan (CGVS, p.4). Verder zegt u dat er geen Afghanen waren die naar Afghanistan terugkeerden omdat de situatie er te gevaarlijk was (CGVS, p.5). Uit de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat alleen al in 2002 anderhalf miljoen Afghanen vanuit Pakistan naar hun vaderland zijn teruggekeerd. Dat u dit niet weet, is bevreemdend. Even later zegt u dan weer dat een deel wel en een ander deel niet is teruggekeerd (CGVS, p.5). U kan echter niet zeggen welke instanties of organisaties die terugkeer begeleiden (CGVS, p.5). Uit de info blijkt dat het UNHCR samenwerkt met de autoriteiten om die terugkeer mogelijk te maken. Dat u niet op de hoogte bent van

dergelijke zaken is een bevreemdende vaststelling. Nogmaals wordt aangetoond dat uw Afghaanse origine niet geloofwaardig is.

Gezien het ongeloofwaardige karakter van uw identiteit en uw Afghaanse origine hier nogmaals moet worden aangetoond, kan ook de subsidiaire beschermingsstatus u niet worden toegekend. Ter staving van uw asielaanvraag legt u enkele documenten uit Groot-Brittannië voor. Deze documenten tonen aan dat u daar heeft gewoond, dat u een gezin heeft in Lancashire en dat u door de Britse autoriteiten naar België werd teruggestuurd. Evenwel vermogen deze documenten bovenstaande argumentatie en de twijfels bij uw identiteit en Afghaanse origine niet te weerleggen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker roept in als eerste middel een "Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (BS., 12 september 1991) en schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953".

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker roept in zijn verzoekschrift een schending in van artikelen 63 en 63/3 van de vreemdelingenwet.

3.1.1. Artikel 63 bepaalt dat administratieve beslissingen vatbaar zijn voor beroep, overeenkomstig hetgeen bepaald is in de Vreemdelingenwet. Aangezien het door verzoeker aangetekende beroep in onderhavige procedure behandeld wordt kan er bezwaarlijk sprake zijn van een schending van artikel 63. Inzake artikel 63/3 merkt verweerder terecht op dat dit artikel thans opgeheven is, waardoor verzoekers argument juridische grondslag mist.

3.1.2. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot algemene beschouwingen over de motiveringsplicht en de geloofwaardigheid met verwijzingen naar rechtspraak en rechtsleer, zonder deze concreet toe te lichten op onderliggende asielaanvraag. Verzoekende partij licht overigens niet toe welk wetsartikel de CGVS zou verbieden zich op alle elementen uit het administratieve dossier te steunen en deze te vergelijken. Verzoekers kunnen immers ook cumulatief leiden tot de erkenning van het vluchtelingenschap in het bijzonder wanneer in een tweede asielaanvraag nieuwe elementen bijkomend kunnen worden aangebracht die in principe essentiële gegevens en doorslaggevend verduidelijkingen toevoegen aan deze van de eerste asielaanvraag.

3.2. Verzoeker dient in onderhavige procedure voor de tweede maal een asielaanvraag in. Te dezen is de Raad niet bevoegd zich in beroep uit te spreken over de beslissingen genomen in het kader van de eerste asielaanvraag. Deze diende aangevochten te worden met de in de Belgische wetgeving bepaalde rechtsmiddelen. Overeenkomstig het algemeen rechtsbeginsel dat er niet meermaals geoordeeld wordt over eenzelfde zaak is te dezen zijn bevoegdheid beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde nieuwe gegevens en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, alsmede van de aanvraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De eerste beslissing, waarin de ongegrondheid van verzoekers herkomst uit Afghanistan en zijn vluchtmotieven werd vastgesteld, is in kracht van gewijsde gegaan (RvS 3 mei 2006, nr. 158230).

3.3. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust daarenboven in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt moet aantonen dat de aanvraag gerechtvaardigd is. Verzoekende partij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en de waarheid spreken (zie onder meer RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

3.4. Verzoeker verklaart zijn eerste asielaanvraag onder een valse naam, Shinwari Sadik, geboren in 1984 in Nangarhar, ingediend te hebben en dat zijn echte naam Barakat Ali is geboren in 1982 in de provincie Kunar. Het verzoekschrift gaat hierop niet in terwijl de identiteit de kern van de bestreden beslissing betreft en de bevindingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook overeind blijven. Verzoeker legt echter geen enkel begin van bewijs voor dat zijn nieuwe verklaarde identiteit kan staven noch licht hij toe waarom hij de Belgische autoriteiten bij zijn eerste asielaanvraag zou misleiden hebben. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit kan hem aldus aangerekend worden en tast zijn geloofwaardigheid op fundamentele wijze aan, in het bijzonder wat betreft zijn voorgehouden afkomst en nationaliteit.

3.5. Verzoeker merkt op dat *“de kern van zijn asielrelaas - zijn politiek engagement en zijn arrestatie en uitwijzing omwille van politieke redenen - wegens diverse redenen op geen enkele wijze kan worden betwijfeld”*.

3.5.1. De Raad ziet geen enkel verband tussen bovengeciteerde ‘opmerking’ en verzoekers onderhavige asielaanvraag. Verzoeker verklaart geen politieke engagement noch enige politieke vervolging. Dit punt mist dan ook feitelijke grondslag.

3.6. Verzoeker legt ter staving van zijn asielrelaas in zijn tweede asielaanvraag documenten neer van de Britse autoriteiten en foto's van zijn gezin en kind in Engeland.

3.7. Deze documenten tonen hoogstens aan dat verzoeker sinds zijn eerste asielaanvraag in Groot-Brittannië heeft gewoond en vormen een aanwijzing van verzoekers familiale omstandigheden aldaar, maar werpen geen ander licht op verzoekers voorgehouden asielrelaas.

3.8. Verzoeker wijzigt zijn initiële verklaringen aangaande zijn verblijf in Afghanistan. Verzoeker zou geen kennis hebben met Afghanistan omdat hij aan tweejarige leeftijd vertrok naar Pakistan en er opgegroeid is. Deze nieuwe gegevens kunnen evenmin toelichten waarom verzoeker onbekend is met de Afghaanse gemeenschap in Pakistan en met de vluchtelingenkampen. Verzoeker verklaart evenmin waarom hij thans meent een andere geboorteplaats/regio te moeten vermelden. Verzoeker toont ook in onderhavige procedure zijn nationaliteit niet aan. Overigens kan worden opgemerkt dat verzoeker zijn huwelijksdocumenten niet neerlegt. Verzoeker toont niet aan op basis van welke identiteitsdocumenten zijn religieuze huwelijk met een Pakistaanse vrouw plaatsvond in het Verenigd Koninkrijk.

3.9. Wat zijn problemen in Pakistan betreft dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich herhaalt en de asielmotieven al beoordeeld werden in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag (de arrestatie van

zijn vader en de redenen om te vluchten). Zoals hoger gesteld is de Raad onbevoegd om de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag te herbeoordelen.

3.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Verzoeker maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door tegenstrijdige verklaringen af te leggen betreffende zijn voorgehouden verblijf in Afghanistan en door geen enkel objectief bewijs van zijn afkomst neer te leggen en daarenboven een nieuwe identiteit aan te meten en zijn verklaringen omtrent zijn afkomst te wijzigen zonder enig begin van bewijs hieromtrent neer te leggen. Verzoeker zou thans uit Kunar afkomstig zijn en niet langer uit Nangarhar. Verzoekers huidige verklaringen ondergraven verder ieder geloof in zijn voorgehouden nationaliteit. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat de beoordeling in het kader van de subsidiaire beschermingstatus dient te gebeuren ten aanzien van de situatie in Afghanistan. Zoals hoger geoordeeld voert verzoeker geen nuttige elementen aan op dit punt en zijn de afgelegde verklaringen onvoldoende om enige band met Afghanistan aan te tonen. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006. De overige middelen en documenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

4.2. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 2 september 2009 door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK